

Para la libertad sangro, lucho y pervivo.
Miguel HERNÁNDEZ

Quaranta anys després, escorcollen
el silenci de la nit, la negra que de nou
corre a amagar-se dels sentinelles.
Cap remor de formigues ni d'estels.
Com l'avi, les golfes i el soterrani guarden
també silenci -no hi burxes, tothom calla.
Balcó enllà, al vent, el tebi xiuxiueig
de la llibertat no alena l'indispensable.
Fulles ventades fressegen com l'aigua.
Fulles caigudes crepiten com el foc.
Llaços com ales esventen cruixits grocs.
Qui dia passa... Que tinguem sort...
Han caigut els llençols dels espectres
que emblanquinaven paraules traïdes.
Nit endins neva, allà el blanc i el negre
erts, l'ocell entre barrots de sang glaçada
que es trenca com una albada promesa.
La llibertat continua sent un petit refugi
antiaeri: al fons, algú que no ha cridat mai,
que es reté en l'esglai, inesperadament tus.
Al fons mor l'eco d'una cançó de Serrat.
Les fulles ventades fressegen com l'aigua.
Les fulles caigudes crepiten com el foc.
Escorcollen el silenci i hi endevines un vent
sord: són els morts, que comencen a pensar
quan la terra, emmudida, s'espera sense destí.

Refugi de la plaça Tetuan de Castelló

Publicat a *Del pa, només les molles?*. Castelló: Ed. Colla Rebombori, 2019.